

Het Huis
van
Tante Toet

OOK VAN P. F. GORDON

DE NEERBOSCH SAGES

Het Huis van Tante Toet

Het Geheim van de Baron

De Vloek van de Vossenburcht

Het Huis
van
Tante Toet

De Neerbosch Sages

BOEK EEN

P. F. Gordon

Titel: Het Huis van Tante Toet

© 2024 – P. F. Gordon

Druk: Sweek Publishing

Coverontwerp: Yanaicka Sinneker

ISBN: 9789403734071

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Khisrow en Christa

Thanks for believing in my writing and keeping me
motivated!

This book is dedicated to the both of you!

PILOT

Zou je geloven dat er een huis bestaat waarin alles mogelijk is? Zou je geloven dat er ergens in Nederland zo een huis te vinden is waarin de wonderbaarlijkste dingen gebeuren die je maar kon verzinnen? Zou je geloven dat dat huis er enkel voor kinderen is? Waarschijnlijk niet, want wat ik nu ga vertellen lijkt een onmogelijk verhaal, maar zelfs het onmogelijkste verhaal is ooit als een verhaal begonnen, omdat iemand begon met het schrijven ervan.

Ons verhaal begint eigenlijk een jaar geleden waarin een dame die al jaren de wereld rondreisde een brief ontving van een notaris met daarin wel een heel bijzonder verzoek. De dame werd daarin verzocht zich op 18 augustus 2018 te melden bij een landgoed dat vroeger bekend stond als ‘Het Bosje van de Baron.’ Het toeval wilde dat het nu net ging om het landgoed van de opa van deze dame, die destijds -je raad het al- ook de baron was. Op de afgesproken datum ging de dame naar het landgoed

toe waar een kasteel stond, in een toch wel iets vervallen staat, omdat het al jaren leeg stond. De notaris stond er al toen het dametje in haar paarse autootje aan kwam rijden. En hier begint ons verhaal.

“Precies op tijd,” zegt de notaris tegen de dame die uit het autootje stapte. “Ik hoop dat ik het genoeg heb met Hyacynthia Toet? Kleindochter van de Weledele Heer Hyronimus Toet-Suite tot Toet-Sept?”

“Jawel,” zegt het dametje. “En wie mag u dan wel zijn?”

“Dat zal ik u zeggen,” begint de notaris met vertellen. “Mijn naam is Gerard Grimbergen en mijn vader was Gerrit Grimbergen, hij was notaris van uw grootvader. Vlak voordat mijn vader kwam te overlijden gaf hij mij een brief met het verzoek u deze vandaag te overhandigen op een specifiek tijdstip.”

“Het zal toch niets te maken hebben met het honderd jarig bestaan van het huis,” zegt de dame. “Want als dat zo is dan bent u een jaar en een maand te vroeg.” “Toch heeft dat er waarschijnlijk wel iets mee te maken,” antwoordde de notaris. “Ik ken de inhoud van de brief uiteraard niet, maar het zal me niets verbazen als u na het lezen ervan het huis dient op te gaan knappen. En dat is ook hard nodig.” De notaris kijkt met een wat minachtende blik naar het vervallen huis achter hen, waarvan een aantal ramen ingeslagen zijn en het hier en daar toch ook wel een flinke lik verf kan gebruiken.

“Maar,” vervolgt de notaris. “U dient daarvoor nog twee minuten te wachten... Ik mag hem u pas acht over acht geven.” Nadat het ouderwetse zakhorloge van de

notaris exact acht over acht aangeeft, geeft hij het dametje de brief en gelukkig voor ons mogen wij meelesen...

Nijmegen, 8 augustus 1918

Beste Kleindochter,

Ook al ben je nu nog niet geboren op het moment dat ik deze brief aan jou ga schrijven.

Ik ga je vertellen over een huis waar je over 100 jaar in zult gaan verblijven.

Het huis, een bijzonder geval en vooral enig in zijn soort ten allen tijden.

Jij zult het krijgen van mij, om vele kinderen mee te verblijden.

Het huis dient namelijk te worden gerenoveerd en bijgeschaafd in zijn manieren.

Ik hoor je al denken, dit is ongewoon, maar je doet het ook niet alleen maar met zijn vieren!

Herry, Harry en Hurry gaan je helpen met het huis en zijn machten.

Het huis, zul je merken leeft namelijk en heeft bijzondere krachten.

Wil jij het voor mij beheren en zorgen dat het begint met dromen?

En vervolgens wacht maar af, zullen er na een jaar twee kinderen op af gaan komen.

Ik weet, ik laat je met vele raadselen achter, maar wacht maar af, met de tijd zullen zij verdwijnen *allemaal!*

Het huis, nu nog met zijn vieren, zal een woonplek worden voor een familie van 17 in het totaal!

De raadselen zullen vanzelf komen, maar niet als je je haastig rept...

Was getekend, Baron van Toet-Suite tot Toet-Sept

De notaris kijkt, nadat de dame de brief gelezen heeft, op zijn horloge.

“Hoogste tijd voor mij om te vertrekken, rest mij nog om aan u deze sleutel te overhandigen en u het adres van een goede makelaar te geven... Alle hulp is welkom zou ik zo denken.” De notaris draait zich om, loopt naar een zwarte auto die is komen aanrijden, stapt in en rijdt weg. De dame blijft verbaast achter met in de ene hand de sleutel en in de andere hand het kaartje van de makelaar.

“Kom op Cynthia,” zegt ze tegen zichzelf. “Laten we het huis maar eens gaan bekijken.” De dame loopt naar het huis, maar nog voordat ze de gelegenheid heeft om de sleutel in het slot te steken, zwaait de deur open en staan er in de deuropening drie vrolijke mannen. Ze lijken als drie druppels water op elkaar, maar er is één ding dat verschillend is... namelijk de kleur van hun haar! De eerste man heeft een bos donkerrood haar, de tweede man

een bos zwart haar en de derde man...ja zijn haar is donkerblond.

“Laat me raden,” zegt de dame. “Herry, Harry en Hurry.”

“Goed geraden,” lachen de mannen.

“Maar je weet nu nog niet wie wie is,” zegt de man met het rode haar “Ik ben Harry.”

“Ik ben Hurry,” zegt de man met het zwarte haar.

“En dan ben ik uiteraard Herry,” zegt de donkerblonde man met een hele brede glimlach. “Wat leuk dat u er bent mevrouw Toet, we verwachtten u al, we weten alles van u dankzij de brieven van uw grootvader! Heeft u bagage bij u en waar is Brammetje?”

“Ho,” zegt de dame. “Ten eerste, niemand noemt mij mevrouw, dus van nu af aan gewoon tante Toet. Ten tweede heb ik bagage bij me, maar die pak ik zelf en ten derde, hoe weten jullie van Brammetje af?”

“Uit de brieven van uw grootvader,” herhalen de heren in koor.

“Wij staan geheel tot uw beschikking,” zegt Harry.

“Wij zijn uw persoonlijke hulpen in de H en de H.”

“Hulpen in de Huis Houding?” vraagt tante Toet.

“Nou,” zegt Harry. “Niet helemaal. Hulpen in het huis én in de houding.”

“Voordat je dat nader uit gaat leggen ga ik eerst Brammetje halen,” zegt tante Toet.

“Ik hoop niet dat het hondje bijt?” vraagt Herry een beetje angstig.

“Hij zal eerder zijn nagels naar je uitslaan,” lacht tante Toet. “Brammetje is namelijk een hele enge kat.”

Tante Toet laat de verbaasde mannen in de deuropening staan en loopt naar haar autootje om van de achterbank een kattenmandje en slechts één paarse koffer te pakken. Tante Toet ziet de mannen kijken als ze terugkomt met de kat en haar ene koffer.

“Heeft u niet meer bij u?” vraagt Herry een beetje beduusd. “Vrouwen zijn toch altijd zwaar bepakt als ze op reis gaan?”

“Oh,” zegt tante Toet lachend. “Ik niet hoor, ik ben maar heel eenvoudig en heb nooit veel nodig. Wees gerust, de rest van mijn spullen laat ik morgen ophalen. Wellicht dat een van jullie dat kan doen? ”

“Dat zal niet mogelijk zijn,” zegt Harry en hij kijkt een beetje benauwd. “U moet weten dat wij zijn nog nooit het huis uit zijn geweest in al die jaren dat we hier wonen.” Nu is het de beurt aan tante Toet om verbaasd te kijken.

“Jullie maken een grapje,” zegt ze. “En wie doet dan hier de boodschappen?”

“Euh... niemand,” zegt Herry. “Alles wat we nodig hebben is er altijd.” Tante Toet kijkt de drie heren vol verbazing aan. Zonder verder nog een woord te zeggen loopt ze door de deur en blijft vol verwondering staan in de grote hal. Midden in de grote hal is een marmeren trap die zich halverwege splitst in twee trappen die ieder een kant op gaan. De drie heren zijn achter tante Toet naar binnen gekomen.

“Uw suite bevindt zich in de linkervleugel van het huis,” zegt Harry. Tante Toet kijkt de heren nog eens aan en gaat langzaam de trap op.

“Nadat ik mij geïnstalleerd heb in mijn kamer wil ik alles horen over de brieven van mijn grootvader, wat jullie weten over het huis en de herkomst van de boodschappen.” Tante Toet vervolgt haar weg naar de linkerkant van de trap, kijkt nog een keer om naar de heren en zegt hardop: “Dit is wel het meest bizarre avontuur waar ik ooit in ben beland.”

HOOFDSTUK EEN

Waarin het huis een metamorfose heeft ondergaan, twee kinderen het huis ontdekken en het er behoorlijk heftisch aan toe gaat...

Als we verder gaan met ons verhaal is er inmiddels iets meer dan een jaar verstreken en is het huis behoorlijk opgeknapt. Het kasteeltje ziet er stralend wit uit en alle raamkozijnen en ramen zijn hersteld in hun oorspronkelijke staat. Als je wilt weten hoe het tante Toet is vergaan dien je nog even geduld te hebben want er staat eerst iets anders te gebeuren. Vlak bij het huis spelen twee kinderen in het bosje van de baron. De twee kinderen wonen vlak bij het kasteeltje, maar eigenlijk mogen ze niet in dit gedeelte van het bos komen, omdat hun ouders het niet vertrouwd vinden. Per toeval zijn ze verder dan ooit het bosje in gelopen en een van de kinderen valt het nu opgeknapte kasteeltje op.

“Hey Joska,” roept het meisje tegen de jongen. “Ik wist niet dat er in het kasteeltje weer mensen woonden. Ik geloof dat ik daar net iemand voor het raam zag.” Het meisje en de jongen lopen langzaam naar het huis.

“Ik weet niet of we dichterbij moeten komen,” zegt Joska. “Straks spookt het daar.”

“Ach, daar geloof ik helemaal niets van,” zegt het meisje. “Kom, we bellen gewoon even aan.”

“Doe dat nu niet Nadieh,” zegt Joska. “Ik vertrouw het voor geen meter. En waarom zou je er naar binnen willen? Laat mij nu maar hier blijven... als jij wilt ga je maar.” Echter als de kinderen vlakbij de deur staan, zwaait deze al open en nieuwsgierig als de kinderen zijn lopen ze naar binnen.

Op de grote marmeren trap komt tante Toet al naar beneden gelopen, gekleed in een lange paarse rok en bijpassende paarse blouse. Net alsof ze uit een sprookje is weggelopen.

“Welkom in mijn huis,” zegt ze. “Ik ben tante Toet en mag ik vragen met wie ik het genoeg heb?” De kinderen zijn een beetje van stuk gebracht door de enorme hal en trap dat ze even niets zeggen, maar dan stapt Nadieh als eerste naar voren, steekt haar hand uit en zegt: “Ik ben Nadieh.”

“En ik ben Joska,” zegt Joska. “We wonen hier in de buurt en zagen ineens iemand voor de ramen staan. Eigenlijk mogen we hier niet komen, maar ja, nieuwsgierig als Nadieh is, wilden we toch even komen kijken.” Nadieh geeft Joska een plagende stomp tegen zijn arm.

“Joska is altijd een beetje bang,” zegt ze plagend. “Bang voor nieuwe dingen.” Nu is het Joska’s beurt om Nadieh een stomp te geven.

“Ik ben helemaal niet bang,” zegt hij tegen tante Toet. “Ik ben gewoon niet zo nieuwsgierig als zij. “De twee kinderen kijken elkaar grijnzend aan, want ondanks dat ze elkaar veel plagen zijn het toch de beste maatjes.

“Vertelt u eens tante Toet,” zegt Nadieh. “Hoe lang woont u al hier, want ik dacht dat dit huis al meer dan tien jaar leeg stond.”

“Dat zal ik je vertellen Nadieh,” zegt tante Toet. “Ik woon hier vandaag iets meer als een jaar en jullie zijn mijn eerste gasten.” De kinderen kijken elkaar verbaasd aan.

“U vergist zich echt hoor,” zegt Joska. “U kunt hier nooit een jaar wonen, vorige week fietste ik hier met mijn vader langs en toen zag het huis er nog vervallen uit.” tante Toet lacht de kinderen geheimzinnig toe.

“Misschien wilde ik iedereen wel laten geloven dat het huis er nog vervallen uitzag en wachtte ik gewoon op het juiste moment om het huis te laten transformeren.”

“U bedoelt dat u het huis al eerder had opgeknapt,” zegt Nadieh. “En dat u het deze week pas aan de wereld laat zien?”

“Maar,” zegt Joska. “Dat kan toch niet? Of kunt u soms toveren?”

“Ik niet,” zegt tante Toet geheimzinnig. “Misschien komt het wel door het huis.”

“Hoe bedoelt u dat?” vraagt Nadieh. “Een huis kan niet toveren hoor. En zoiets als magie, dat is toch iets wat tegenwoordig op tv is... Hoe heet dat ook alweer?”

“Mindfuck,” zegt Joska. “We worden gewoon voor de gek gehouden hier, Nadieh. Kom mee, ik denk dat deze

dame ons gewoon voor de gek houdt en ons wil laten geloven dat er iets bijzonders aan dit huis is.”

“Voordat jullie weggaan,” zegt tante Toet. “Mag ik jullie misschien dan wel een rondleiding geven? Dit huis is wel speciaal voor kinderen gebouwd is en ook met een doel.” Joska en Nadieh kijken elkaar vragend aan.

“Nou vooruit,” zegt Nadieh. “Maar dan wil ik eerst het doel van het huis weten en als we na de rondleiding niet overtuigd zijn van uw verhaal dan...”

“Dan zal het huis er weer net zo uit zien als vroeger,” horen ze ineens een stem achter hen zeggen.

“Maar jullie gaan het echt zeker leuk vinden,” zegt een andere stem ook. Nog voordat Nadieh en Joska ook maar iets kunnen zeggen zijn Herry, Harry en Hurry vanuit de keuken naar de hal toe gekomen.

“We waren zo druk bezig met schoonmaken,” zegt Herry enthousiast. “Dat toen Harry zei dat we bezoek hadden, ik vergeten ben mijn handen af te drogen... Sorry...” Herry steekt zijn hand uit waar zoveel schuim aan zit dat het lijkt alsof hij een zeepsop-handschoen aan heeft. Nadieh en Joska schieten er beide van in de lach.

“Wie zijn jullie?” vraagt Joska.

“Ik ben Harry,” zegt Harry “En dit is mijn broer Hurry. En Soapman daar is mijn andere broer, Herry.” Hurry geeft Nadieh en Joska een hand, maar Herry wordt erg rood. Hij is nog nooit door zijn broer Soapman genoemd en schaamt zich een beetje voor zijn gekke manieren. Gelukkig heeft tante Toet inmiddels al een handdoek uit de keuken gehaald en kan hij snel zijn handen van het zeepsop afhelpen.

“Zullen we dan maar met de rondleiding beginnen?” vraagt tante Toet. “Ik weet namelijk dat jullie niet al te laat thuis mogen komen.”

“Aha,” zegt Joska “U kunt gedachten lezen, want ik dacht er net aan dat Nadieh en ik niet te laat thuis mochten komen!”

“Nee,” zegt tante Toet. “Ik kan echt geen gedachten lezen. Maar ik zal later vertellen hoe ik alles weet. Zullen we bij het begin beginnen? Bij de Plattegrondkamer?”

Nadieh en Joska kijken elkaar aan en beiden lijken hetzelfde te denken.

“Een Plattegrondkamer?” vraagt Joska. “Waarvoor heeft een huis een Plattegrond-kamer nodig?”

“Dat is omdat het huis de mogelijkheid heeft om voortdurend te veranderen. En dan is het toch handig om te weten hoeveel kamers er zijn, hoe ze heten en waar iedereen zich bevindt. Toch?” Tante Toet vertelt het allemaal alsof het de normaalste zaak van de wereld is, maar als ze naar Nadieh en Joska kijkt snapt ze wel dat het misschien voor haar wel duidelijk is, maar dat het geheel voor de kinderen nog een groot raadsel is.

“Ik denk dat ik iets te snel ga voor jullie, is het niet?” zegt tante Toet.

“Inderdaad,” roepen de broers nu ook in koor.

“Wij wonen hier al een hele poos en zelfs wij snappen niet dat er elke dag zoveel andere kamers bij komen en dat er nooit iemand bij komt, die ons komt helpen om het allemaal schoon te maken,” zegt Herry. “Misschien mag Nadieh ons vanaf morgen komen helpen?”

“O nee,” zegt Nadieh. “Dat ga ik echt niet doen. Ik ga liever ijsjes eten.”

“O, maar dat doe ik graag met je mee,” zegt Herry. “Dan sla ik het schoonmaken wel een dagje over.”

“Dat zullen we nog wel eens zien,” zegt tante Toet. “Laten we nu eerst maar naar de Plattegrondkamer gaan en dan zal ik aan iedereen uitleggen wat dit huis zo bijzonder maakt. En dat geldt ook voor jullie hoor.” Ze wijst lachend naar de drie broers die nu braaf achter Nadieh en Joska mee de trap oplopen en stil blijven staan bij de eerste deur aan de rechterkant van de trap. Op de deur staat met grote letters ‘*Plattegrondkamer*’.

Tante Toet opent de deur en op de muur voor hen zien Nadieh, Joska en de drie broers een hele grote plattegrond van het huis. Sommige kamers hebben namen, maar anderen zijn nog leeg. In de Plattegrondkamer branden nu zeven kleine lichtjes, één paarse, drie blauwe, één zwarte en twee witte.

Tante Toet begint met uitleggen:

“Die lichtjes dat zijn wij. De paarse dat ben ik, uiteraard, want paars is mijn lievelingskleur. De drie blauwe puntjes zijn Herry, Harry en Hurry. De zwarte is mijn kat en jullie zijn de twee witte puntjes. We weten nog niet wat jullie lievelingskleur is, dus daarom zijn ze wit.”

“Mijn lievelingskleur is roze,” zegt Nadieh en op het moment dat ze het zegt wordt een van de witte lichtjes roze.

“En ik houd van geel,” zegt Joska, en zijn witte puntje wordt gelijk geel.

“Het begin is er,” zegt tante Toet geheimzinnig. Niet begrijpend wat ze bedoelt kijken Joska en Nadiëh tante Toet vragend aan.

“Wilt u nu beginnen met de uitleg,” vraagt Nadiëh. “Hoe langer ik hier in dit huis ben, hoe minder ik ervan snap... U zegt dat u niet kunt toveren maar steeds gebeuren er toch dingen die u niet doet, maar die toch wel op magie lijken. Kunt u dat nu uitleggen aan ons?”

“En aan ons!” roept Herry er achteraan.

“Ik zal inderdaad maar bij het begin beginnen,” zegt tante Toet. “Vandaag één jaar en één maand geleden kreeg ik hier voor het huis een brief van notaris Grimbergen, die geschreven was door mijn grootvader, Baron Toet-Suite tot Toet-Sept.”

“Oh, ik weet nog van mijn vader dat de Baron hier in dit kasteeltje gewoond heeft,” zegt Joska. “En het bosje is ook naar hem vernoemd: 'Het Bosje van de Baron'.”

“Inderdaad,” zegt tante Toet. “Ikzelf heb mijn grootvader nooit mogen ontmoeten; hij was al overleden voordat ik geboren werd. Mijn vader sprak ook nooit over hem. Nadat zijn vader overleden was, ging dit kasteeltje naar een verre achterneef. Mijn vader heeft nooit gesnapt waarom hij het niet kreeg. Nadat die achterneef overleed, ik denk zo'n tien jaar geleden, is het leeg komen te staan. Het moest in de familie blijven bleek uit brieven van mijn grootvader, maar lang is er onduidelijkheid geweest wie het nu daadwerkelijk zou krijgen. Nou ja, totdat ik dus een jaar geleden die brief kreeg waarin stond dat het voor mij was. ‘Dit huis is geen gewoon huis’ schreef hij in die brief. ‘Het huis heeft krachten en hoe vreemd het ook

mogen klinken, het leeft...’ Tante Toet ziet de verbaasde gezichten van de kinderen.

“Hoe kan een huis nu leven?” vraagt Joska zich hardop af. “Dat is toch raar?”

“Zeker,” zegt tante Toet. “Maar wij zijn er ook nog niet achter waarom dit het geval is.” In de brief die mijn grootvader aan mij schreef had hij het al over raadsels en over twee kinderen die op een dag naar dit kasteeltje zouden komen, wat dus blijkbaar vandaag is, en ik denk dat er vanaf nu elke dag meer duidelijk zal worden over waarom het huis leeft en waarom er vreemde dingen gebeuren. Deze Plattegrondkamer heeft namelijk elke dag een andere plattegrond en het lijkt erop dat er steeds kamers bij komen en veranderen. Zo staat er bijvoorbeeld pas sinds vandaag pas een Ijsjeskamer op.”

“Maar daar heb ik het over gehad,” zegt Nadiëh. “Ik wilde ijsjes eten.”

“Ja,” zegt Joska. “Je had het beter over voetballen of over muziek kunnen hebben.” Tegelijk dat Joska het over voetballen en over muziek heeft, verschijnt er op de plattegrond een Voetbalkamer en een Muziekkamer.

“Ik begin iets te snappen,” zegt tante Toet. “Ik denk dat jullie kunnen verzinnen wat voor een kamers er hier in het huis zijn.”

“Hoe bedoelt u dat?” vraagt Joska. “Wat is een Muziekkamer en wat kun je daar dan doen?”

“Tja, dát weet ik dan ook nog niet,” zegt tante. “Misschien moeten we even in die kamer gaan kijken.”

“Oh cool,” zeggen Nadiëh en Joska in koor.

“Maar waar is de Muziekkamer dan?” vraagt Harry. “Gisteren was die er nog niet... Hij lijkt naast de Plattegrondkamer te zitten.”

“Zat er nu maar een deur tussen de Plattegrondkamer en de Muziekkamer” zegt Joska en op dat moment verschijnt er naast de plattegrond op de muur een deur.

“Naja,” zegt Nadieh. “Dat is echt magie. Zouden we door die deur kunnen?”

“Natúúrlijk kunnen we dat,” zegt Joska en hij opent de deur. Als hij de Muziekkamer instapt is deze kamer helemaal leeg.

“Da’s geen echte Muziekkamer,” begint Joska. “In een Muziekkamer hoort toch een drumstel en een gitaar en een muziekstudio te staan?” En wat net in de Plattegrondkamer gebeurde toen Joska het over de deur had, gebeurt nu ook in de Muziekkamer. Alle dingen die Joska opnoemt verschijnen één voor één.

“Alles wat nu nog ontbreekt is Waylon,” zegt Nadieh. “En die stoel van hem van de Voice waar hij inzit, zodat we mee kunnen doen en we nu een *blind audition* kunnen doen.” Nadieh had het nog niet gezegd of daar zat Waylon in een stoel van the Voice.

“Gaan jullie maar iets zingen,” zegt Waylon tegen de kinderen “Als jullie talent hebben draai ik wel om.” Nadieh en Joska snappen er helemaal niets meer van, maar ze doen wat Waylon van hen vraagt en samen zingen ze stukje van het nummer 'Afrika' van Toto, wat ze beiden een goed nummer vinden. Maar... Zo plots als alles in de kamer gekomen is... Zo plots is alles ook weer verdwenen.

“Hé jammer!” roepen Nadieh en Joska. Ook Herry, Harry en Hurry vinden het jammer dat alles ineens weer weg is.

“Nadat het hier een heel jaar stil geweest, is er eindelijk wat te doen en dan houdt het ineens weer op,” zegt Herry. “Dan gaan we maar weer verder met schoonmaken. Maar gaan we morgen een ijsje eten Nadieh?” vraagt Herry nog snel even aan Nadieh voordat hij door zijn broers weer mee naar de keuken genomen wordt.

“Oké,” zegt Nadieh. “Als het van tante Toet mag.”

“Natúúrlijk,” zegt Tante Toet. De kinderen horen de broers nog wat lachen als ze naar de keuken lopen.

“Waarom was alles nu ineens weg?” vraagt Nadieh aan tante Toet.

“Ik denk dat het huis te veel energie voor deze kamer heeft verbruikt,” zegt tante Toet. “Je moet namelijk het volgende nog weten: Alleen kinderen kunnen kamers verzinnen en door dit alles te bedenken gaat het huis er hier een beeld van vormen. Het lijkt alsof het huis gedachten kan lezen en daarna alles dus wat jij of wie dan ook verzint in het echt laat verschijnen.”

“Maar hoe kan dat dan?” vraagt Joska. “Hoe kan een huis leven en dit alles zo doen?” “Tja, als ik dat eens wist,” zegt tante Toet. “Dat is voor mij ook nog nog een raadsel. Ik weet zelfs nog niet eens waarom mijn grootvader het huis aan mij heeft nagelaten en waarom hij het juist voor kinderen gemaakt heeft. Wel weet ik dat door middel van raadsels die gevonden gaan worden dit

hele mysterie in de loop van de tijd wel opgelost gaat worden.

“Mogen wij de brief van uw grootvader eens lezen?” vraagt Nadieh aan tante Toet.

“Laten we dat morgen maar doen” zegt tante Toet. “Het is al aan de late kant en ik moet zo eerst Brammetje eens op gaan zoeken. Die zal wel denken, is er bezoek? Heeft het vrouwtje helemaal geen aandacht meer voor mij?”

“Wie is Brammetje?” vragen Joska en Nadieh tegelijkertijd.

“Brammetje is mijn enge kat,” zegt tante Toet. “Kijk, die kamers daar, dat zijn zijn kamers.” Tante Toet wijst zeven kamers op de plattegrond aan en in het midden van Brammetjes Boskamer brandt een zwart puntje.

“Cool,” zegt Joska. “Zoveel kamers voor een kat, mogen we die nog snel even zien voordat we weg gaan?” “Dat zal nu niet meer gaan,” zegt tante. “Maar als jullie morgen na schooltijd langskomen zal ik vanavond met Brammetje overleggen of jullie zijn kamers morgen mogen komen bekijken.”

“Kan Brammetje dan praten?” vraagt Nadieh aan tante Toet.

“Nee natuurlijk niet,” zegt tante Toet verbaasd. “Maar dat wil niet zeggen dat ik niet met hem overleggen kan toch? Maar euh... nu is het voor vandaag genoeg. kom ik laat jullie even uit en zie jullie graag morgen rond de klok van vier weer terug.” tante Toet loopt met de kinderen mee de trap af en brengt hen tot aan de voordeur. Daar blijft ze staan als Nadieh en Joska langzaam het bospad

aflopen naar huis. Als ze aan het einde van het pad nog een keer omkijken zien ze net dat tante Toet de deur dicht doet en dat vanuit het keukenraampje de drie broers hen vrolijk nakijken. Herry zwaait hen nog na met zijn handen vol met zeepsop.

“Tot morgen Soapman,” zegt Nadieh zachtjes en dan glimlacht ze. “Volgens mij gaan we nog heel veel leuke dingen in het huis van Tante Toet meemaken” zegt ze tegen Joska. Joska knikt en samen lopen ze naar huis.

HOOFDSTUK TWEE

Waarin de kinderen terugkomen en een magiër zich 'zichtbaar' maakt!

“Schiet nu eens op Nadieh!” roept Joska. “Ik wil vandaag veel langer in het huis van tante Toet zijn, de tijd gaat zo snel als je daar bent.”

Het is maandagmiddag wanneer Joska en Nadieh samen met hun vrienden Yanaicka, Bob, en Tessa op weg naar het huis van tante Toet zijn. Joska en Nadieh leek het wel een goed plan om nog wat meer kinderen kennis te laten maken met het huis van tante Toet.

“Kan ik het helpen dat die rot veter weer eens losschiet,” zegt Nadieh. “En het is nog vroeg hoor, pas vijf voor vier.”

“Maar ik wil er precies om vier uur zijn,” zegt Joska. “Er zijn nog zo veel dingen die ik wil doen.”

“Heeft tante Toet ook een Koekjeskamer?” vraagt Yanaicka.

“Alles is er,” zegt Nadieh. “Of je verzint het gewoon, alles kan en mag!” De kinderen lopen het bospad op.

“Weet je zeker dat het huis bewoonbaar is?” vraagt Bob. “Vorige week woonde er echt nog niemand hoor.”

“Wacht nu maar af,” zegt Joska. “Je ziet het vanzelf.” Als de kinderen vlakbij het huis zijn zwaait de deur al open en staat Herry in de deuropening.

“Nadieh!” zegt Herry enthousiast. “Wij gaan ijsjes eten, ja? Ik heb al vijftien smaken in gedachten die je kunt verzinnen... Ik heb er echt zin in! En wie heb je bij je? Die ken ik nog niet. Oh en kijk, mijn handen zitten nu niet onder het zeepsop.”

Alle kinderen lopen naar binnen. Vol verbazing kijken Yanaicka, Bob en Tessa naar de hal, de trap en ook naar tante Toet, maar met nog meer verbazing naar een vrouw en een klein meisje die bij haar staat.

“Dag Nadieh en Joska, welkom terug. Wie hebben jullie meegenomen?”

“Dag tante Toet,” zegt Nadieh. “Dit is mijn zusje Yanaicka en dit zijn onze vrienden Bob en Tessa.” Bob, Tessa en Yanaicka geven tante Toet een hand.

“Mag ik jullie dan aan mijn nicht en haar dochter voorstellen,” zegt tante Toet. “Dit zijn Cissy en Tilly, ze logeren een paar dagen in een hotel hier in de buurt.”

“Tante Toet?” vraagt Nadieh. “Kunnen wij niet eens bij u komen logeren?”

“Nou dat zal niet gaan Nadieh,” zegt tante Toet. “Als ik iedereen hier laat logeren komt het huis nooit aan zijn rust toe. Nee, voorlopig maar even niet. Wellicht later een keertje.”

“Jammer,” zegt Joska. “Maar wel verstandig, anders

zouden alle kinderen niet meer slapen en alleen maar avonturen willen beleven in de kamers.”

“Jij snapt me,” zegt tante Toet. “Goed wat gaan jullie doen? Cissy en ik willen nog even praten, dus Nadiëh en Joska, nemen jullie iedereen, inclusief Tilly, mee naar de Plattegrondkamer? Dan kunnen jullie daar bekijken wat iedereen wil doen. Wij komen er zo aan, maar denk erom, niet rennen! Anders val je op deze trap. Brammetje loopt met jullie mee!”

“Hey, Brammetje,” zegt Nadiëh. “Wat leuk jou te ontmoeten! Alle kinderen proberen Brammetje te aaien, maar Brammetje moet nog even niets hebben van al dat geaai en loopt snel vooruit, de trap op.

“Kom,” zegt Nadiëh. “Laten we Brammetje volgen.” Iedereen loopt achter Brammetje aan die snel de Plattegrondkamer in duikt. Nadiëh gaat als laatste de trap op. Doordat Nadiëh als laatste is kan ze nog net enkele woorden van het gesprek van tante Toet en Cissy opvangen. Ze hoort de woorden 'nieuwe bewoner' en 'vreemd'.

Tante Toet en Cissy lopen voor de trap rechts de hal door naar de tuin.

Snel loopt Nadiëh naar de anderen toe. Zodra alle kinderen boven aan de trap zijn opent Joska de deur naar de Plattegrondkamer. De kinderen lopen naar binnen, verbaasd en verwonderd rondkijkend, net als Nadiëh en Joska de eerste keer deden.

“Joska,” fluistert Nadiëh. “Ik moet je iets vertellen, volgens mij is er iets aan de hand met tante Toet. Ik

hoorde haar fluisteren over een nieuwe bewoner en dat iets erg vreemd was.”

“Wie zou dat dan zijn?” vraagt Joska terwijl hij langzaam het bord bestudeert kijkend naar waar iedereen is. Maar op het bord ziet hij ook iets vreemds.

“Nadieh!” roept Joska. “Kijk, een nieuwe bewoner in een kamer die Magiekamer heet!” In de Magiekamer zien de kinderen dat er een klein zilver lampje knippert.

“Hoe weet je dat die nieuw is?” vraagt Tilly.

“Zal ik het jullie uitleggen?” zegt Joska. “Kijk, het paarse puntje is Tante Toet, die is nu met jouw moeder in de Toet-suite aangekomen. Jouw moeder is wit. Alle gasten zijn namelijk wit, totdat hun kleur bekend is. Brammetje staat hier bij ons en die is zwart, de drie H’s...”
“Wie zijn dat?” onderbreekt Tessa hem.

“Dat zie je straks wel,” zegt Joska. “Laat me eerst even mijn verhaal afmaken. Waar was ik?”

“Bij de drie H’s,” zegt Bob.

“Dank je,” zegt Joska. “De drie H’s zijn blauwe puntjes en die zitten in de Voetbalkamer, de Tv-kamer en in de Muziekkamer.”

“En waar is nu de Koekjeskamer?” vraagt Yanaicka. De Muziekkamer verandert op het bord op hetzelfde moment dat Yanaicka het zegt in de Koekjeskamer.

“Daar dus,” zegt Joska. Iedereen moet lachen want het gezicht van Yanaicka is erg verbaasd.

“Als je een kamer wilt, komt hij er,” zegt Joska nuchter. Zo nuchter dat iedereen ook om Joska moet lachen.

“Maar van wie is dan het zilveren puntje?” vraagt Bob.

“Dat is blijkbaar van mijn nieuwe bewoner in die Magiekamer,” zegt tante Toet.

Allen draaien om, en kijken tante Toet verbaasd aan.

“Maar het vreemde is,” zegt tante Toet. “Als ik in die kamer ben is er niemand, terwijl op dit bord toch duidelijk staat dat er iemand is!”

“Misschien,” zegt Nadiëh. “Is die persoon wel onzichtbaar!”

“Dan zullen we nu dat maar eens uit gaan zoeken” zegt tante Toet. Tante Toet, Cissy en alle kinderen lopen via de hal naar de Magiekamer.

“Vreemdeling maak je zichtbaar,” zegt Joska. Op het moment dat Joska deze woorden uitspreekt wordt er in het midden van de kamer een man zichtbaar.

“Dat,” zegt tante Toet, “Is nu het voordeel dat je een kind bent, Joska. Het huis doet alles voor kinderen. Ik heb beperkte toegang tot dat gedeelte van zijn kunnen.”

Ondertussen is de man in het midden een beetje van zijn stuk gebracht door de aanwezigen. Hij kijkt verwonderd en doet dan een stap naar voren.

“Ja, jullie zullen wel denken, wie ben ik! Wat doe ik hier en hoe kom ik hier!” Alle aanwezigen knikken. Tante Toet steekt haar hand uit.

“Ik ben tante Toet en ik zou al die vragen ook wel beantwoord willen hebben. Gisteren was u hier namelijk nog niet”

“Nee,” zegt de man. “Maar ik ben hier dankzij haar!” De man wijst op Tilly. Tilly’s wangen worden vuurrood en verlegen kijkt ze tante Toet aan.

“Niet boos worden tante Toet,” zegt Tilly. “Maar toen ik vanmorgen dat bordje met *Magiekamer* las op de deur dacht ik dat het leuk zou zijn als er ook een Magiër woonde in de Magiekamer.”

“Dus jij hebt hem verzonnen?” vraagt tante Toet. “Nou het zal zijn reden hebben... Maar nu wil ik ondertussen wel even weten wie u bent,” zegt Tante Toet tegen de Magiër.

“Ik,” zegt de Magiër. “Ik ben de grote G en ben hier gekomen om Tilly meer te vertellen over haar dromen.” Weer niet begrijpend kijken allen naar Tilly. Cissy kijkt vooral bezorgd en vraagt: “Het zijn toch geen enge dromen?”

“Nee,” zegt Tilly. “Maar ik wil zo graag weten wat het allemaal betekent wat ik droom en omdat tante Toet vertelde dat alles kon bedacht ik me dat de Magiër mij wel zou kunnen helpen.”

“Laat je droom maar zien,” zegt de Magiër tegen Tilly. Plots wordt de hele kamer blauw met een sterrenhemel... In die hemel verschijnen stoelen.

“Neem plaats,” zegt de Magiër. Iedereen gaat in de luchtstoelen zitten. Tegenover de stoelen verschijnen twee mannen en twee vrouwen. Een Nar, een Tovenaar, een Waarzegster en een wijze oude vrouw.

“Loop naar ze toe Tilly,” zegt de Magiër. “En stel je vraag aan deze mensen.” Tilly staat op en loopt eerst naar de Nar.

“Nar,” zegt Tilly. “Hoe kan ik spelen?”

“Gewoon gek doen,” zegt de Nar. “Maak van elke dag een feestje en ga met een lach slapen.” Tilly loopt naar de Tovenaar.

“Tovenaar?” vraagt ze. “Hoe kan ik spelen?”

“Verwonder je elke dag om alles wat je om je heen ziet,” zegt de Tovenaar. “Speel met de wind, de zon, het water en de aarde...Deze vier elementen vormen de basis van het spel.” Tilly loopt naar de Waarzegster.

“Vertel mij Waarzegster,” zegt Tilly. “Hoe kan ik spelen?”

“Durf te dromen, laat je dromen je begeleiden in het realiseren van je wens, in je dromen leer je spelen,” zegt de Waarzegster. Als laatste loopt Tilly naar de wijze oude vrouw.

“Wijze vrouw?” vraagt Tilly. “Hoe kan ik spelen?” De wijze vrouw glimlacht en zegt enkel: “Door het te doen.”

De vier sluiten de handen ineen en vormen een kring rondom Tilly, dan lossen ze langzaam op, worden wit licht en verdwijnen.

“Wow...” De kinderen staan zeer verwonderd te kijken.

“Is dit een antwoord op je vraag?” vraagt de Magiër aan Tilly. Tilly knikt.

“Ik kan het alleen niet zo goed onthouden,” zegt ze.

“Daarom krijg je van mij dit,” zegt de Magiër. Hij haalt vanuit de lucht een klein boekje en geeft het aan Tilly.

“Het is een magisch boekje,” zegt de Magiër. “Alles wat je van jouw droom wilde onthouden staat erin.” Tilly bedankt hem. De Magiër glimlacht alleen en verdwijnt in de lucht. Plots is de kamer weer als eerst en zijn enkel de kinderen, tante Toet, Cissy en Brammetje er. “Dat was een hele mooie droom,” zegt tante Toet.

“Mag ik nu naar de Koekjeskamer?” vraagt Yanaicka.

“Natúúrlijk,” zegt tante Toet. “Lang genoeg gedroomd voor vandaag. Nadieh, help Yanaicka eens om de Koekjeskamer te vinden.”

Nadieh opent de deur van de Magiekamer en kijkt door de gang op de deuren. Vlakbij de trap staat op de deur *Koekjeskamer*. Nadieh wil de deur al openen maar tante Toet houdt haar tegen.

“Stop Nadieh,” zegt tante Toet. “Dit is de wens van Yanaicka, dus zij mag de deur openen.” Met een brede glimlach op haar gezichtje stapt Yanaicka naar voren en opent de deur. Iedereen staat verwonderd te kijken en Yanaicka stapt in 'haar' Koekjeskamer. Het is een hele bijzondere Koekjeskamer. Alle meubeltjes zijn van koekjes, er loopt een koekjes pad door de kamer en er groeien koekjes aan de bomen.

“Mooie wens Yanaicka,” zegt Joska. “Mogen wij proeven van de koekjes?”

“Ja,” zegt Yanaicka. “Iedereen mag alles proeven en ik ga een heel groot koekje bakken voor...” Yanaicka kijkt de kring rond en haar ogen blijven rusten op Brammetje. “Voor Brammetje,” zegt Yanaicka.

“Tante Toet?” vraagt Yanaicka vervolgens. “Waar houdt Brammetje het meeste van?”

“Volgens de laatste geruchten” zegt tante Toet. “Zijn dat nog steeds garnalen.”

“Dan krijgt Brammetje garnalenkoekjes,” zegt Yanaicka.

Dan verschijnt er een hele grote oven met poten die op bokkenpootjes lijken in het midden van de kamer en als Yanaicka de deur opendoet verschijnen er allerlei nieuwe koekjes waaronder garnalenkoekjes, dropkoekjes, pofferkoekjes, lollykoekjes, bananenkoekjes... Te veel om op te noemen.

“Iedereen mag proeven hoor,” zegt Yanaicka.

“Kinderen,” zegt tante Toet. “Als jullie nog lekker even hier blijven gaan Cissy en ik thee drinken. We zien jullie straks weer. Maar denk er om, als iemand een kamer bedenkt, mag hij of zij de inhoud bepalen.” Tante Toet en Cissy lopen weg.

“Hé,” zegt Tessa. “Nu hebben we Herry, Harry en Hurry nog steeds niet gezien. Op dat moment gaat de deur open en staan Herry Harry en Hurry in de koekjeskamer.

“Hallo,” zeggen de drie H's. “Gaan we nu nog ijsjes eten Nadieh?” vraagt Herry meteen. Yanaicka houdt de koekjes die net uit de oven komen bij Herry, Harry en Hurry voor de neus en vraagt met volle mond: “Koekje?”

“Nee dank je,” zegt Harry, “We moeten weer aan het werk. We kwamen ons alleen even laten zien, omdat we geroepen werden. Herry, je mag later nog een ijsje eten, eerst moet de boel schoon.” Harry en Hurry nemen Herry weer mee, nadat hij een tijd voor het ijsje had afgesproken met Nadieh.

“Mag ik nu een kamer bedenken?” vraagt Tessa.

“Kom mee naar de Plattegrondkamer,” zegt Nadieh. “Dan kunnen we allemaal wat verzinnen. Allen rennen naar de Plattegrondkamer.

“Eigenlijk wil ik het kamertje van Brammetje zo graag bekijken,” zegt Tessa wat bedeesd. “Het lijkt me leuk te zien waar hij woont!” Tante Toet die even is komen kijken of alles goed gaat kijkt naar Brammetje. Brammetje kijkt tante Toet aan en begint te miauwen.

“Het lijkt erop dat je geluk hebt,” zegt tante Toet. “Brammetje vindt het goed dat jullie gaan kijken.”

“U praat met Brammetje?” vraagt Bob.

“Ja,” zegt tante Toet. “Brammetje is een hele slimme kat en wij begrijpen elkaar prima. Hè Bram?”

“Miauw,” zegt Brammetje. Brammetje steekt zijn staart in de lucht, miauwt nog enkele keertjes en loopt dan naar de deur.

“Brammetje vraagt of jullie mee gaan,” zegt tante Toet.

“Mogen we allemaal mee?” vraagt Yanaicka.

“Ja,” zegt tante Toet.

“Maar dat past nooit in de kamer van Brammetje,” zegt Nadieh.

“Zeg nooit nooit,” zegt tante Toet. “Wacht eerst nu maar even af.” Tante Toet maakt de deur open van Brammetjes halletje. Brammetje loopt al miauwend voor op.

“Hij waarschuwt ons alvast voor het afstapje,” zegt tante Toet. Brammetje mauwt nog wat tegen Tante toet.

“Of jullie niet op de rommel willen letten,” zegt tante Toet. “Bram heeft vandaag nog niet kunnen opruimen.” Dan tikt Brammetje met zijn pootje tegen zijn kleine kattenluikje, die midden in het halletje staat. De deur wordt ineens zo groot dat iedereen er doorheen past. Als de deur opengaat valt Nadieh over het drempeltje.

“Ik had je gewaarschuwd,” zegt Brammetje. Iedereen, op Tante Toet na, kijkt verbaasd naar Brammetje, en volgt hem naar binnen.

“Kun jij praten?” vraagt Yanaicka.

“Nee,” zegt Brammetje. “Maar in mijn kamertje kunnen jullie kattentaal verstaan.” Iedereen kijkt de ogen uit in het ‘Kamertje’ van Brammetje, dat geen kamertje is, maar een riante balzaal.

“Hey,” zegt Nadieh terwijl ze de kamerdeuren telt. “Waarom heb jij zeven kamers?”

“Ik weet het al,” zegt Joska. “Omdat een kat zeven levens heeft, heb jij zeven kamers... Maar leuk optrekje hoor Bram.”

“Hoe zien je andere kamers eruit?” vraagt Nadieh.

“Loop maar mee, dan laat ik ze allemaal zien,” zegt Bram. “De kamer waar we nu in zijn is de eerste kamer, mijn huiskamer, maar hier ben ik eigenlijk maar zelden. De tweede kamer is mijn Boskamer.” Brammetje duwt tegen een deurtje en als dat opengaat, zien ze allemaal een heel groot bos.

“Wow!” roepen de kinderen.

“De derde kamer is hier,” zegt Brammetje. “Dat is mijn klimkamer.” In de derde kamer staat een heel groot

klimrek met vele bruggetjes, touwen, ladders, poortjes en planken.

“Hier verveel ik me nooit,” zegt Bram. “De vierde kamer is een tv-kamer,” gaat Bram verder.

“Maar die is er toch al?” vraagt Joska.

“Ja,” zegt Brammetje. “Maar lang niet zo mooi als die van mij.” Brammetje geeft een tikje tegen de deur en de kinderen zien een hele grote tv in de vorm van een kat.

“De vijfde kamer is een rolkamer.”

“Wat is dat nu weer?” vraagt Nadiëh. Brammetje opent het deurtje van de rolkamer. Op de grond liggen ballen in alle soorten en maten, Brammetje rolt een van de balletjes naar Nadiëh.

“Hier kan alles rollen,” zegt hij. “De zesde kamer is een eetkamer,” zegt Brammetje en hij geeft een tikje tegen het volgende deurtje. Alles wat daar te zien is, is enkel een riviërtje.

“Ik vang zelf mijn eigen vissen en garnalen,” zegt Bram. “Voor de huur, moet je weten. Leuk en gezond. De laatste kamer is mijn slaapkamertje,” zegt Brammetje.

“Maar dat is niet interessant om te zien.”

“Ik zou hem wel willen zien,” zegt Tessa “Mag dat?”

“Nou, omdat je het zo aardig vraagt,” zegt Bram en hij opent het deurtje van de zevende kamer. In het kamertje staat enkel een klein zwart pluche mandje,

“Is dat alles?” vraagt Bob.

“Ik zei het je toch,” zegt Brammetje. “Het is een slaapkamer, ik kom hier enkel om te slapen. En alles wat ik nodig heb om te slapen is mijn mandje.”

“Ik ben zeer onder de indruk Bram,” zegt Nadieh.
“Aan de buitenkant van je kamertje zou je toch niet zeggen dat je zoveel ruimte had.”

“Ach,” zegt Brammetje. “Het is niet slecht voor tien garnalen per dag.”

“Moet jij huur betalen?” vraagt Nadieh aan Brammetje.

“Tja, dat is toch niet erg toch... het houdt me jong en gezond. Maar dit is ook het einde van de rondleiding. Als jullie het niet erg vinden ga ik nu mijn huur bij elkaar vissen!”

“Was dat nu echt?” vraagt Tessa aan Nadieh.

“Wie zal het zeggen,” zegt Nadieh. “Maar we hebben het allemaal gezien, dus ik denk het wel!”

“Ik vind het toch raar dat Brammetje huur moet betalen,” zegt Yanaicka. “Ik zal straks toch eens aan tante Toet vragen waarom dat zo is...”

Nadieh ziet op de klok dat het half vijf is. Tijd voor haar IJsjeskamer en op dat moment komen Herry, Harry en Hurry net de trap op lopen.

“Mogen we allemaal een ijsje komen eten Nadieh?” vraagt Hurry. “Het valt niet mee soms om zoveel kamers schoon te maken.”

“Natuurlijk,” zegt Nadieh. “Iedereen mag een ijsje komen eten.” Snel kijkt Nadieh waar de IJsjeskamer zit. Hij zit naast de Koekjeskamer van Yanaicka. Nadieh opent de deur en dan zien alle kinderen en Herry, Harry en Hurry wat Nadieh bedacht heeft. Het is een supermarkt maar dan met ijsjes. Er zijn wel meer dan dertig smaken in allerlei verpakkingen en vormen in de diepvrieskasten te

vinden. En deze keer niet van die bekende Ben en zijn compagnon. Nee dit ijs heet Nadieh en Herry's IJs. Nadieh kijkt Herry aan, en ze ziet aan zijn gezicht dat hij het leuk vindt dat zij het ijs naar hen beide vernoemd heeft. Iedereen kijkt tussen alle smaken wat er te vinden is en al gauw heeft iedereen een ijsje van Nadieh en Herry's te pakken. Midden tussen alle diepvrieskasten staan een aantal banken waar ieder zijn ijsje op kan eten.

“Heerlijk,” zegt Herry. “Ik wist niet dat er zulk lekker ijs was... toch maar een keer in huis halen, jammer dat het niet in de supermarkt verkrijgbaar is.”

“Ik hoop alleen niet dat jullie nog meer kamers erbij gaan verzinnen vandaag,” zegt Harry.

“Ja,” zegt Hurry. “Dat hoop ik ook. Ik was bijna verdwaald in mijn eigen huis.”

“Eigen huis?” vraagt Joska. “Dit huis is toch van tante Toet?”

“Oeps,” zegt Hurry terwijl hij vuurrood wordt. “Omdat ik hier al zolang woon voelt het natuurlijk als mijn eigen huis,” zegt hij heel snel.

“Hoelang wonen jullie hier dan al?” vraagt Nadieh.

“Tante Toet,” vraagt Harry aan tante Toet die samen met Cissy de IJsjeskamer is binnen gekomen. “Moeten wij deze vraag beantwoorden?” Tante Toet lijkt even te aarzelen maar beduidt Harry dat hij toch mag gaan spreken.

“Vertel het maar, Harry, anders komen ze er toch wel een keertje achter en dan worden ze misschien bang, want ik denk ook al wel dat ze het vreemd vinden dat jullie

nooit naar buiten gaan, en nog nooit het huis uit zijn geweest.”

“Zijn jullie nog nooit het huis uit geweest?” vraagt Bob. “Dat kan toch niet?”

“Toch is het zo,” zegt Harry. “Het is misschien een heel raar verhaal, maar oké... We zullen jullie het laten zien... Volg ons maar naar de geheime kamer... Oftewel 'Onze' kamer.

“Herry, als jij vooropgaat naar jullie kamer dan blijven Cissy en ik hier,” zegt tante. “Wij kennen het verhaal al wel. Kinderen, goed luisteren en loop met Herry, Harry en Hurry mee.” Herry loopt naar de Koekjeskamer, draait het bordje op de deur om en ineens staat er 'Geheime Kamer'. De kinderen kijken verbaasd naar Herry.

“Kun jij kamers veranderen?” vraagt Joska.

“Nee,” zegt Herry. “Mijn broers en ik kunnen enkel de *'Geheime Kamer'* in, maar de plaats van de geheime kamer die verandert ook steeds, anders is het geen *'Geheime Kamer'* meer. Treed binnen en doe of je thuis bent.” Herry opent de deur en iedereen gaat naar binnen. De kamer is geen gewone kamer, het is een torenkamer, en het lijkt wel of ze ineens in een ander kasteel zijn. De kamer heeft ramen met uitzicht op een slotgracht. In de kamer staan drie hemelbedden met velours gordijnen, bij de ramen zijn echte vensterbanken en er zit een kleine open haard. Verder staat er nog een wereldbol en liggen er enkele boeken op de nachtkastjes naast de bedden. Ja, het is echt een herenkamer.

“Welkom in onze kamer,” zegt Herry. “Net als tante Toet mochten wij ooit kiezen hoe wij onze kamer eruit wilde laten zien, omdat wij veel van ridders en kastelen houden hebben wij voor deze torenkamer gekozen. Hij is geheim en hij verplaatst zich steeds omdat wij dat willen en omdat zonder onze toestemming niemand in deze kamer kan komen.”

“Hij is wel erg gaaf,” zegt Joska.

“Ja, cool,” zegt Bob.

“Zijn die wapenschilden van jullie?” vraagt Tessa wijzend op de drie grote wapenschilden boven de open haard.

“Ja,” zegt Harry. “Dat zijn onze zelfontworpen schilden en elk schild staat voor onze speciale krachten, maar dat is een ander verhaal.”

“Willen jullie nu eindelijk het verhaal vertellen over hoelang jullie nu al in het huis van tante Toet wonen,” zegt Tessa. “Ik begin nu toch wel erg nieuwsgierig te worden.”

“Oké,” zegt Herry. “Ga maar zitten op het bed.”

“Nee,” zegt Harry. “Ga daar maar op zitten.” Harry wijst de kinderen naar de vensterbanken. Als alle kinderen zitten begint Herry met vertellen:

“Het huis van Baron Toet werd in 1918 gebouwd, en wij zijn in het huis komen wonen in 1934 en toen waren we 16 jaar oud.” De kinderen kijken elkaar verbaasd aan.

“Maar dat is 85 jaar geleden,” zegt Nadieh. “Dan zouden jullie al hartstikke oud moeten zijn maar jullie zien er niet ouder uit als, pak hem beet, veertig jaar!”

“Klopt wij zijn alle drie 41 jaar,” zegt Herry.

“Zijn jullie dan spoken?” vraagt Bob.

“Ja en nee,” zegt Harry.

“Ik begrijp het niet,” zegt Nadieh. “Of je bent spook of je bent het niet.”

“En je bent verzonnen of niet,” zegt Joska er achteraan.

“Was het maar zo eenvoudig,” zegt Harry. “Toen Baron Toet in 1918 in dit huis ging wonen, had hij rond 1934 een aantal baantjes vrij en hij vroeg aan ons of wij zijn butler, kok en koetsier wilden worden en zo kwamen we bij hem wonen. In de volgende jaren vertelde hij toen al aan ons dat het huis in 2018 opnieuw geboren zou worden, dat was vorig jaar dus. Hij vertelde ons ook al zijn plannen met het huis en dat leek ons zo interessant dat hij aan ons vroeg of we tot 2018 in de geheime kamer wilden blijven.

“Wanneer het 2018 was zou op het juiste moment, op acht augustus om acht over acht 's avonds de deur opengaan en bij de voordeur zou zijn kleindochter Hyachynthia Toet een brief krijgen. Dan zouden wij naar de voordeur gaan, de deur openen en dan was het huis geboren. Van Baron Toet hebben wij heel veel brieven meegekregen, die wij weer aan tante hebben gegeven. Tante Toet kent door al de brieven van haar grootvader inmiddels ook de waarheid dat wij ooit als hulpen voor de Baron zijn komen te werken.”

“Maar waarom wilden jullie dit doen voor Baron Toet?” vroeg Tessa.

“In ruil dat we dat zouden doen werden we in de loop der jaren niet erg veel ouder,” zegt Herry. “En konden we

door middel van een soort tijdportaal hier in de middeleeuwen wonen en werken en heel veel leren en studeren, en dat leek ons wel een zeer aantrekkelijke deal!” Als Herry, Harry en Hurry klaar zijn met hun verhaal valt er een korte stilte. Joska begint als eerste met praten.

“Dus eigenlijk heeft de tijd voor jullie zo een vijftig jaar stil gestaan.”

“Dat is inderdaad de makkelijkste manier om dit te verklaren,” zegt Harry. “Eigenlijk net als Doornroosje die honderd jaar geslapen heeft, alleen hebben wij niet geslapen maar dus vijftig jaar andere dingen gedaan, heel veel avonturen beleefd en gestudeerd. En eigenlijk was het ook geen vijftig jaar omdat we pas in 1934 in het huis kwamen, maar ach, jullie snappen het wel. En helemaal verklaarbaar is het natuurlijk ook niet, maar ja, wellicht dat we daar ooit nog achter komen.”

“Willen jullie ons een avontuur vertellen?” vraagt Bob.

“Nee nu niet,” zegt Herry. “Gezien de tijd moeten we terug naar tante Toet want jullie moeten zo naar huis toe, het is alweer half zes!”

“Hier hangt geen klok,” zegt Tilly, die door alle gebeurtenissen wat stil was geworden. “Hoe weet je dan hoe laat het is?”

“Ik weet het al,” zegt Joska. “Door het huis.”

“Inderdaad,” zegt Harry. “Ook wij staan erg in contact met het huis en krijgen net als tante Toet beelden door die belangrijk zijn. Gaan jullie mee?” Harry loopt naar de deur en opent deze, ieder ziet weer de gewone

gang van het huis van tante Toet. Als iedereen weer in de gang is doet Harry de deur dicht en verandert het bordje van 'Geheime Kamer' in de IJsjeskamer, net alsof er niets gebeurd is. Behalve dan dat de 'Geheime Kamer' weer op een andere plek is. Bij de Toet-Suite gaat de deur open en komen tante Toet en Cissy naar buiten.

“Tante Toet!” zegt Tilly. “We weten nu alles over Herry, Harry en Hurry!”

“Dat kan ik me niet voorstellen,” zegt tante Toet. “Zelfs ik weet nog niet alles, maar nu weten jullie wel hoe ze hier in het huis zijn gekomen en dat is het belangrijkste! Alleen ik denk niet dat ze verteld hebben hoe het komt dat ze nooit het huis uit gaan. Dat komt dan wel een andere keer. Kom, snel naar beneden en naar huis.”

“Wij gaan ook naar het hotel,” zegt Cissy tegen Tilly. “We zien u morgen weer tante.”

Met zijn allen lopen ze naar beneden toe en bij de deur vindt een zeer hartelijk afscheid plaats.

“Elke dag is het een leuke dag bij jou tante Toet. Ik ben er pas een dag, maar ik vind het nu al leuk,” vervolgt Yanaicka. “En we komen allemaal snel weer!”

“En de volgende keer vertelt u echt over de brief van uw grootvader,” zegt Joska. “Want dat zijn we vandaag helemaal vergeten.”

“Dat is goed,” zegt tante Toet. Iedereen loopt het tuinpad af, en als de deur dicht gaat lopen de kinderen en Cissy al pratend het bospad af. Iedereen zwaait nog even naar tante Toet die in de Toet-Suite voor het raam is gaan

staan en dan is er alweer een bijzondere dag voorbij in het huis van tante Toet.

HOOFDSTUK DRIE

Waarin Joska denkt het huis te snappen, Herry, Harry en Hurry een bekentenis doen. Tante Toet de brief van haar grootvader laat zien aan de kinderen en de kinderen kennismaken met de Toet-Tv.

“Ik ga Herry straks vragen of hij met me mee naar buiten gaat,” zegt Joska als ze met een grote groep kinderen op weg naar het huis van tante Toet zijn. De groep kinderen is vandaag het dubbele aantal van de kinderen die er gisteren bij waren. Iedereen heeft wel een vriendje of vriendinnetje meegenomen.

“Waarom zou je dat willen doen?” vraagt Nadieh. “Misschien is hij gewoon deze tijd niet gewend of durft hij nog niet naar buiten toe.”

“Nee,” zegt Joska tegen de groep. “Ik denk dan hij gewoon een hologram of een spook is en dus niet echt en als hij dan naar buiten zou gaan, ja dat kan dan natuurlijk niet. Ik ben ervan overtuigd dat het hele huis van Tante een combinatie is van virtual reality, projecties en voor de rest is het gewoon mindfuck. Het kan toch niet anders?”

“Wat is virtual?” vraagt Yanaicka. “Ik heb dat woord nog niet gehad.”

“Dat het allemaal niet echt is,” zegt Nadieh. “Joska gebruikt ook veel te moeilijke woorden.” Joska lacht.

“Ja, sorry Yanaic,” zegt hij. “Ik denk er soms niet aan dat jij nog wat jonger bent dan wij. Maar euh, dat van dat getover in dat huis dat kan echt niet hoor, dus ik denk dat het echt een soort van projectie of zo is, anders is het niet te verklaren.” Joska is erg overtuigend en een aantal vrienden van hem geloven hem.

“Ik denk dat er veel meer achter steekt,” zegt Nadieh. “Ik denk dat we het tante Toet gewoon moeten vragen waarom Herry, Harry en Hurry niet naar buiten gaan en misschien kan zij het verklaren wat er allemaal gebeurt.”

Al pratende is de hele groep bij de deur van het huis aangekomen. Met een grote zwaai gaat de deur al open en staat Herry glimlachend in de deuropening, maar voordat hij maar iets doet, wordt hij door enkele vrienden van Joska beetgepakt en opgetild en drie meter verderop op het bospad neergezet. Wat Joska gedacht had, namelijk dat Herry zou oplossen in lucht blijkt niet het geval te zijn. Herry kijkt erg verbaast en begint een beetje te huilen.

“Waarom deden jullie dat nou?” vraagt Nadieh aan Sem en Kevin. “Dit is toch raar, je gaat toch iemand niet zomaar verplaatsen die je niet kent.” Ondertussen zijn Harry, Hurry en tante Toet op het lawaai afgekomen en lopen Hurry en Harry aarzelend door de deur om hun broer te hulp te schieten.

“Wat is hier de bedoeling van?” vraagt tante Toet boos. De kinderen hebben haar nog nooit boos gezien, maar het is ook een vreemde situatie.

“Het was een soort van mijn idee,” zegt Joska erg verlegen en ook wel een beetje bang nu. “Ik dacht dat Herry niet echt was en dat wilde ik aan iedereen bewijzen en Sem en Kevin dachten er goed aan te doen.”

“Maar dit is dan toch niet de manier,” zegt tante nu wat minder boos. “Je had naar mij kunnen komen om te vragen hoe het nu zat met Herry, Harry en Hurry, maar dit vind ik echt niet fijn dat je ze nu voor het blok zet om naar buiten te moeten gaan, om zo letterlijk de drempel van het huis te moeten oversteken. Wie weet wat er wel niet had kunnen gebeuren.” Alle kinderen staan geschrokken van het geen net gebeurde in een kring om Herry, Harry en Hurry heen die zelf ook niet zo goed nu weten wat ze moeten doen. Tante Toet wijst de kinderen en de drie broers naar de deur.

“Laten we het binnen bespreken,” zegt ze. “Allemaal naar de grote zaal, rechtsaf voor de keuken.” Iedereen loopt naar binnen en gaat naar de grote zaal die tante Toet hen gewezen heeft. Nadieh en Joska hadden deze zaal nog niet gezien. Het lijkt wel een soort collegezaal met heel veel stoelen en banken en voor in de zaal hangt een groot tv-scherm.

“Ga zitten allemaal,” zegt tante Toet terwijl ze iedereen wijst op de tafels en stoelen en gebarend naar Herry, Harry en Hurry naast haar te komen te staan. Dan begint ze met praten, haar stem is niet meer boos maar nog wel bezorgd.

“Ik ben bang dat we dit even goed moeten uitspreken naar elkaar toe. Eerst de jongens die Herry mee naar buiten tilden, kom eens hier.” Sem en zijn vriend Kevin

staan op en lopen naar tante Toet toe. Hun hoofden hangen naar beneden en ze voelen zich beschaamd dat ze zoiets gedaan hebben bij iemand die ze totaal niet kennen, ook al dachten ze dat ze Joska ermee zouden helpen.

“Waarom deden jullie dat?” vraagt tante. “Stel dat Herry echt een spook of iets geweest was en niet naar buiten had gekund dan was hij er nu niet meer geweest.”

“Daar dachten we niet over na,” zegt Sem beschaamd. “Ik wilde alleen aan Joska bewijzen dat hij wel echt was, we zullen nooit meer zoiets raars doen hoor tante.” Tante gebaart de jongens weer te gaan zitten. Dan stapt plots Harry naar voren en begint te spreken.

“Ik denk dat we misschien beter zelf kunnen uitleggen waarom wij nog niet naar buiten zijn geweest,” zegt Harry. “Want de reden is helemaal niet zo ingewikkeld als jullie denken. De reden is gewoon dat we echt nog niet naar buiten zijn geweest en een beetje bang zijn voor deze tijd... Jullie moeten weten... De laatste dat we naar buiten zijn geweest is ruim tachtig jaar geleden.” De kinderen kijken vreemd.

“Voor diegene die er gister nog niet waren zal ik het even toelichten,” zegt Harry. “We hebben aardig wat jaren in dit huis opgesloten gezeten in de geheime kamer, en dan kun je niet zomaar ineens naar buiten toe, dus vandaar.”

“Dat zei ik toch al,” zegt Nadiëh. “Jullie willen mij ook nooit geloven hoor. Nou ik wil best met jullie gaan shoppen hoor,” zegt ze tegen Herry, Harry en Hurry die nu wel wat verlegen kijken naar alle kinderen.

“Dank je wel voor dat aanbod,” zegt Harry. “Maar we willen toch op ons gemakje wennen aan deze tijd, als we gaan 'shoppen' mag jij ons mee nemen, al weet ik nu even niet wat shoppen is.”

“Dat is gewoon héél veel geld uitgeven van een ander,” weet Yanaicka te vertellen.

“Tenminste, dat denk ik?” Iedereen lacht om dit antwoord van Yanaicka. “Maar nu dacht ik alles te snappen en nog snap ik het niet,” zegt Joska. “Het is zo oneerlijk, meestal ben ik de slimste van de klas, maar dit begrijp ik echt niet.”

“Ik denk dat we alles ooit wel eens zullen snappen,” zegt tante Toet. “Mijn grootvader schreef ook in zijn brief, dat als wij ons zouden reppen er niets van zou komen om raadsels te vinden en op te lossen.”

“Nu we toch in de schoolbanken zitten,” zegt Nadiéh. “Wilt u ons die brief van uw grootvader dan laten lezen zodat we daar misschien ook meer van snappen en misschien met u mee kunnen gaan denken?”

“Dat is een goed idee,” zegt tante Toet. Ze loopt naar een computer die aan de zijkant van de zaal staat en op het grote scherm wordt nu de brief geprojecteerd.

“Geen magie deze keer?” vraagt Nadiéh aan tante Toet.

“Nee,” zegt tante. “Deze zaal is echt gewoon een collegezaal waar je alles nog met de hand dient te bedienen.” Iedereen leest nu de brief die tante Toet van haar grootvader heeft gekregen.

“Er staan wel vreemde dingen in,” zegt Yanaicka tegen tante Toet. “Ik ben natuurlijk nog geen dertien zoals